

2023
LETNIK XXXI

1-2

Mir Odmev Medžugorja

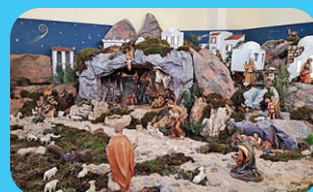
**POST IN MEDŽUGORSKA
DUHOVNOST**

**INTERVJU
IRMA IN MARTIN VUK**

**VSAKO SRCE NAJ
POSTANE BETLEHEMSKI
HLEVČEK**

IZ VSEBINE REVIIJE

Sporočila Kraljice miru ... 4, 5

Osrednja tema ... 6
Post in medžugorska duhovnost

Molitev za osvoboditev od
grešnih navad ... 13

Intervju ... 14
Irma in Martin Vuk
Svetnik 20. stoletja ... 19
Sv. papež Pavel VI.
Molitev ... 24
Življenje iz izvira

Življenjsko pričevanje ... 26
papeža Benedikta XVI.

Dosegli so svoj cilj ...
Dominik Bizjak – Dinko ... 30
Dinko je takoj vzljubil
Medžugorje ... 34
Dosegli so svoj cilj ...
Maks Kozjek ... 35

Spodbude s. Emmanuel ... 37
Vsako srce naj postane
betlehemski hlevček
Priporočamo ... 42
Sveti Šarbel

Marijini obroki ... 44
Romanja ... 46
Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Komaj se je zaključila božična doba, že na vrata trka postni čas. Ob tem me prešine misel, kako dobro je v cerkvenem letu poskrbljeno za to, da nas tok dogajanja ves čas ohranja v stanju budnosti. Tudi Sveto pismo opominja: »Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!« (Mt 25,13) ali: »Bedite in molíte, da ne pridete v skušnjava!« (Mt 26,41).

Tokratna številka revije je precej »spominska«. V njej je kar nekaj zapisov o osebah, ki so Gospodu izkazale svoje »stanje pripravljenosti«, ko jih je poklical »domov«. Pišemo o pričevanju, ki ga je s svojim življenjem dajal pokojni papež Benedikt XVI., in o dveh slovenskih duhovnikih, Dominiku Bizjaku – Dinku in Maksu Kozjeku, ki sta svojo veliko ljubezen do Medžugorja in Kraljice miru vsak na svoj način širila med Slovenci in mnoge tudi pripeljala k njej.

Osrednja tema nam tik pred postnim časom pove, kako ljub je naš post Mariji in kako ji z njim lahko celo pomagamo, izhodišče razmišljanja s. Emmanuel pa je sicer v sporočilu, ki ga je Jakov prejel v svojem letnem videnju na božič, a imeti v svojem srcu »jaslice« za Jezusa je trajen izziv, za vse leto ...

Želimo si, da bi postni čas preživeli čim bolj zbrano. Naj nam uspe razločevati bistveno od nebitvenega, minljivo od neminljivega, sveto od ne-svetega – in tako zoreti v pripravljenosti na Gospodovo vstajenje.

***Izroči svojo
pot Gospodu,
zaupaj vanj
in on bo
storil.
(Ps 37,5)***

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. decembra 2022***

»Dragi otroci!

Danes vam prinašam svojega Sina Jezusa,
da bi bili Njegov mir in odsev vedrine in radosti nebes.

Molite, otročki, da bi bili odprti za prejem miru,
ker so mnoga srca zaprta za klic luči, ki spreminja srca.

Z vami sem in molim za vas, da bi se odprli
in sprejeli Kralja miru,
ki napolnjuje vaša srca s toplino in z blagoslovom.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. januarja 2023***

»Dragi otroci!

Molite z menoj za mir,
ker satan želi vojno in sovraštvo v srcih in narodih.
Zato molite in žrtvujte svoje dneve s postom in pokoro,
da vam bo Bog dal mir.
Prihodnost je na razpotju, ker moderni človek ne želi Boga.
Zato gre človeštvo proti propadu.

Vi ste, otročki, moje upanje.
Molite z menoj, da bi se uresničilo tisto, kar sem začela v Fatimi in tukaj.
Molite in pričujte mir v svojem okolju in bodite ljudje miru.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

LETNO SREČANJE VIDCA JAKOVA Z NEBEŠKO GOSPO, 25. DECEMBER 2022

Na zadnjem vsakodnevem videnju, 12. septembra 1998, je nebeška Gospa rekla vidcu Jakovu, da bo odslej imel videnje enkrat na leto, in sicer 25. decembra, na božič. Tako je bilo tudi na minuli božični dan. Videnje se je začelo ob 14.18 in je trajalo 8 minut. Jakov je nato prenesel naslednje sporočilo:

»Dragi otroci!

Danes, ko luč Jezusovega rojstva osvetljuje ves svet na poseben način,

z Jezusom v svojih rokah prosim,

da bi vsako srce postalo betlehemski hlevček,

v katerem se bo rodil moj Sin,

in da bi vaša življenja postala luč Njegovega rojstva.

Otročiči, živite v nemiru in strahu.

Zato, otročiči, danes, na ta milostni dan, prosite Jezusa,

da okrepi vašo vero in postane vladar vaših življenj,

ker, otroci moji, samo z Jezusom v svojem življenju

ne boste gledali nemira, temveč boste molili za mir in živeli v miru,

in ne boste gledali strahu, temveč Jezusa,

ki nas osvobaja vseh strahov.

Jaz sem vaša Mati in neprestano bdim nad vami

in vas blagoslovljam s svojim materinskim blagoslovom.«

Foto: www.papaboy.org

Osrednja tema

POST IN MEDŽUGORSKA DUHOVNOST

Medžugorska duhovnost ohranja zdravo povezavo med molitvijo, odmikom in življenjem. Že v prvem obdobju prikazovanj je rekla Marija: »Molite in se postite. To je, kar morete narediti zame. To pričakujem od vas.« (8. 11. 1983) Znane so njene besede: »Spravite se! Spravite se z Bogom in med sabo. Za to je treba verovati, moliti, se postiti in spovedati.« (26. 6. 1981) Pred koncem prvega leta prikazovanj je ponovno poudarila: »Molite in se postite. Želim, da bi bila molitev vedno bolj zakoreninjena v vašem srcu.« (11. 12. 1981)

Post ni medžugorska iznajdba ali posebnost, je bil pa ponovno oživilen

po Marijinih sporočilih. Prav zaradi posta, ki ga prakticira veliko število vernikov, je Medjugorje močno prispevalo k obnovi Cerkve. Marija je izpostavila post kot enega temeljnih stebrov medžugorske duhovnosti in spreobrnjenja. To ni le duhovno sredstvo, ampak tudi mogočno orožje proti zlu in satanu. V času vojne je prosila: »V tem času je mir še posebno ogrožen, zato vas prosim, da v svojih družinah obnovite post in molitev.« (25. 7. 1991) Mesec kasneje je povabila k devetdnevnu postu, da bi se uresničilo vse, kar želi uresničiti po skrivnostih, ki jih je začela v Fatimi. (25. 8. 1991) Marija je kasneje potrdila, da sta molitev in

post pripomogla k zaustavitvi vojne na Balkanu, pa tudi k temu, da se ob padcu komunizma v Vzhodni Evropi ni razvija vojna.

Molitev in post sta kot dve tračnici, po katerih more Marija voditi vlak naše vere. Ona želi, da vsa človeška oseba, duša, telo in duh, vstopi v odnos z Gospodovo milostjo in doseže resnično spreobrnjenje. V skladu s hercegovsko tradicijo je potrdila: *»Najboljši post je post ob kruhu in vodi. Vsi, razen bolnikov, se morajo postiti. Miloščina in dobra dela ne morejo nadomestiti posta.«* (21. 7. 1982) Poleg petka je predlagala še en postni dan v tednu, in sicer na čast Svetemu Duhu. (9. 9. 1982) Med devetdnevno pred binkoštni je rekla, naj molijo in se postijo, da bi se Sveti Duh razlil na Cerkev. Vidcu Ivanu je naročila, naj se

ljudje postijo ob sredah in petkih ter vsak dan zmolijo tri dele rožnega venca. (14. 8. 1984)

Post je način duhovnosti, ki prihaja iz Marijinih sporočil. Mišljen ni popoln post, ampak post ob kruhu in vodi, kar je osnovna hrana. Tako ostaja omejitev in napor, da more rasti telesno-duhovna odprtost in svoboda, ki je potrebna za duhovno življenje. Tudi za zdravje koristi en dan posta v tednu, zlasti pa zmernost pri uživanju hrane ter pijače. Pri tem ni najbolj pomembno, kaj si pustimo uživati in čemu se odpovemo, ampak da to naredimo. Postimo se namreč lahko tudi v drugih stvareh: v govorjenju, raznih priboljških, cigaretah, vinu, uporabi računalnikov in pametnih telefonov, gledanju televizije, potovanjih, razvadah ...

Foto: icshrine.org

Seveda pa mora biti post podprt z mislijo na Boga in ljudi.

Marija je spregovorila o vztrajnosti, ki je potrebna, da se držimo sprejetih odločitev in vztrajamo pri njih. Zaradi ljudi, ki tako hitro pozabijo na svojo zavezo in odločitve, je bila žalostna: *»Mnogi so prišli sem in so začeli moliti ter se postiti, kot jim je bilo pokazano. Toda ko so se vrnili domov, so se zelo hitro utrudili in s tem izgubili mnoge milosti.«* (29. 8. 1983) Nekateri so se celo vrnili k slabim navadam, ki so se jim pred tem že odpovedali. (24. 4. 1984) Oče Livio pravi, da se je treba postiti odločno in vztrajno. (82) Dobra odločitev mora postati dobra navada in naravnost. Marija je povabila k obnovitvi posta,

Foto: www.pexels.com

ki se je v katoliški Cerkvi v zadnji četrtini prejšnjega stoletja skoraj izgubil. (31. 5. 1984) Njene besede niso bile kritika, ampak spodbuda, da bi post sprejeli kot močno orožje proti grehu in delovanju hudobnega duha. S postom moremo podkrepiti duhovni boj, ki je odločilen za našo duhovnost, krepimo pa tudi voljo.

Papež Frančišek je večkrat poudaril, da se 3. svetovna vojna že dogaja – po delih. Povabilo k postu in molitvi za konec vojne v Ukrajini nekako še nima odmeva v našem svetu. Prav gotovo bi morali bolj odločno uporabiti to »orožje« in pokazati njegovo moč.

Sedanja postna postava Cerkve določa, da se lahko na postni dan (pepelnična sreda in veliki petek) enkrat do sitega najemo. Sicer pa je vse petke v postu zapovedana odpoved mesu in drugim slastnim jedem. To je zapovedano tudi na vse druge petke, vendar je takrat post od mesa mogoče nadomestiti s kakšno drugo obliko kesanja, molitve, ljubezni do bližnjega. Kraljica miru je povabila k odpovedi in postu razširila na dva dni v tednu, predložila je post ob kruhu in vodi. Seveda je to le povabilo Kraljice miru za tiste, ki to želijo, in ne zapoved Cerkve, ki bi veljala za vse.

Vse to pomeni, da ima post svoje mesto v katoliški Cerkvi in da bo ob večanju hudobije v svetu postajal vse pomembnejši. Jezus se je postil med

svojim odmikom v puščavi na začetku svojega javnega delovanja. (Mt 4,1–2) Kasneje je post tudi zapovedal (Mt 6,16–18) in poudaril, da je učinkovit za odganjanje hudobnega duha. (Mt 17,21) Na Jezusova naročila o postu so bili pozorni zlasti menihi, ki so se odločili za spokorne prakse in presežne dobrine podarili ubogim. Tudi Marija vabi, da se odpovemo vsemu odvečnemu ter okrepimo voljo, da bo vztrajna v boju s skušnjavami zla, ki nas uničujejo. (25. 3. 1990)

Post je potreben za skupno življenje v družini, pri poslu, v športu, v samostanu. Če se nam močno upira, pomeni, da se še ni ukoreninila svoboda ter da nam zdravje in ljubezen nista pomembnejša od odpovedi. Pri tem se moramo zavedati, da krščanska duhovnost ne podcenjuje hrane in telesa. Nobena hrana ni nečista sama po sebi, to je povedal Božji glas apostolu Petru. (Apd 10,10–16)

Jezus želi, da s postom ne večamo svojega ega. Če se postimo, v Božjih očeh nismo boljši ali večji. Bogu je pomembno, kar se med postom dogaja v nas in da se postimo dobrovoljno, z veseljem, predvsem pa s srcem. Marija je rekla vidcem: »Kličem vas, da v svojih družinah obnovite navdušenje prvih dni, ko sem vas klicala k postu, molitvi in spreobrnjenju.« (25. 10. 1998), povabila je k navdušenju: »Danes vas

Foto: www.cslewisinstitute.org

vabim, da obnovite molitev in post še z večjim navdušenjem, dokler vam molitev ne postane radost.» (25. 1. 2001)

Ker je post povezan z odrekanjem, se potrošniška industrija bori proti njemu. Narašča pa zavest o njegovi zdravilnosti. Post ima namreč širši in celovitejši pomen. Pomaga nam, da se srečamo s stanjem, ki je v nas, in se odločimo za pot osvoboditve od odvisnosti. Za ljudi, ki so odvisni od alkohola, iger na srečo, pornografije, drog, računalniške tehnologije, je odrekanje pot, ki vodi iz suženjstva.

S postom postanemo ponižni pred Bogom in se spokorno odmaknemo od greha. To telesno-duhovno sredstvo nam pomaga, da preobrazimo celotno bitje, telo, dušo in duha. Zato je tako pomembno, da

Foto: www.pexels.com

ga spremljajo molitev in dela usmiljenja. Post ima tudi socialne razsežnosti in ga nekateri uporabljajo za doseganje določenih sprememb v družbi.

Post ne sme postati navada. Zato Marija naroča post s srcem: *»Danes vas vabim, da bi se začeli postiti s srcem! Veliko se jih posti, ampak le zato, ker se vsi postijo. Prišlo je v navado, ki je nihče noče opustiti. Župnijo prosim, naj se posti v zahvalo, ker mi je Bog dopustil tako dolgo ostati v tej župniji. Dragi otroci, postite se in molite s srcem!«* (20. 9. 1984) To pomeni zvestobo odločitvi za post in obenem svobodo, da moremo ta post oblikovati glede na okoliščine in potrebe. 26. 9. 1985 je še enkrat ponovila: *»Posebej se postite za to, ker boste s postom*

dosegli in mi naredili veselje, da se uresniči ves načrt, ki ga ima Bog z Medžugorjem.«

Marija je v svojih sporočilih mnogokrat govorila o vlogi in pomenu posta in molitve. Povzemamo nekaj teh poudarkov. S postom in molitvijo moremo pokazati, da živimo njena sporočila in pripadamo njej v času, ko želi satan zapeljati čim več duš. Ivanka Ivanković Elez je izrazila željo, da bi več molili, se dvakrat na teden postili in se poboljšati v odnosih. (25. 6. 1994) Molitev in post nam pomagata, da se približujemo Jezusu in nas pripravljata na Njegov prihod. V jubilejnem letu je Mariji Pavlović Lunetti rekla: *»Z vami želim obnoviti molitev in vas povabiti k postu, ki ga*

želim darovati svojemu sinu Jezusu za prihod nove dobe, dobe pomladi.» (25. 10. 2000) V tistem letu so se ji odprla mnoga srca in Cerkev se je obnavljala v Duhu. V znanem sporočilu januarja 2001 je Marija rekla: »Otročiči, kdor moli, se ne boji prihodnosti, a kdor se posti, se zla ne boji.« Istega leta je povabila k postu in miru: »Ponovno vas vabim, otročiči, molite in se postite, da vam Bog podari mir. Pričujete o miru vsakemu srcu in bodite nosilci miru v tem nemirnem svetu.« (25. 9. 2001) Marija vabi k preprostosti, s postom in molitvijo naj ji izročimo svoja srca, da bodo odprta za njen namen. (18. 3. 2005, 2. 9. 2007) Na enak način naj očistimo srca od vsega, kar je lažno, in sprejmemo njenega Sina. (2. 1. 2006)

Z notranjim odrekanjem bomo spoznali Božjo ljubezen in znamenja časa, v katerem živimo. (18. 3. 2006) Povedala je, da živimo v milostnem času, v katerem se moremo spreobrniti in živeti v miru ter ljubezni. (25. 10. 2006)

Bog je neizmerna Dobrota, zato Marija prosi, da molimo, se postimo in upamo, da bo to Dobroto mogoče doseči. Iz te Dobrote se namreč rojeva ljubezen. Sveti Duh nas bo okrepil, da bomo mogli imenovati Boga za svojega Očeta. (2. 11. 2007) Post in molitev naj bosta vodilo, da bomo videli obličje največje Ljubezni (2. 3. 2007), naj odpreta srca in

pomagata odkrivati nebeškega Očeta po njenem Sinu (2. 1. 2011), naj nas okrepita, da bomo mogli živeti tako, kot želi nebeški Oče in bomo njeni apostoli vere in ljubezni. (2. 5. 2013) Molitev in post sta pot k spoznanju nebeškega Očeta. Ko bomo spoznali Očeta, bomo spoznali, da je samo On potreben. (2. 6. 2013)

Marija je tudi potožila, da je mnogo duš v grehu, ker ni tistih, ki bi se žrtvovali in molili za njihovo spreobrnjenje. (25. 9. 2017) Zato spodbuja apostole Jezusove ljubezni, da z zgledom pomagajo grešnikom, da spregledajo, obogatijo svoje siromašne duše in se vrnejo v Marijino naročje. Zato morajo apostoli Jezusove ljubezni moliti, se postiti in se redno spovedovati. Če bo sveta evharistija središče njihovega

življenja, potem jim bo vse mogoče. (2. 6. 2012) Naj molijo, da jih bo Sveti Duh napolnil z ljubeznijo in ponižnostjo, da bodo spoznali njeno bolečino zaradi tistih, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Tedaj ji bodo mogli pomagati. (2. 10. 2012) S postom in molitvijo naj ji odprejo pot, da jim bo mogla približati svojega Sina, ki bo z njimi in se bo po njih častilo njegovo ime. (2. 11. 2012) Naučila jih bo ljubezni, ki jo je razodel njen Sin na križu in ki je vedno pripravljena odpustiti ter prositi za odpuščanje. (2. 2. 2013) Po njihovem postu in molitvi bo njen Sin s svojim križem odgnal temo, ki jih želi obkrožiti in jim zavladati. Dal jim bo moč za novo življenje. (2. 3. 2013)

Apostoli Kraljice miru se bodo rodili po postu in molitvi ter bodo svobodno in z ljubeznijo širili Božjo ljubezen vsem njenim otrokom. (2. 7. 2013) Da bodo mogli sprejeti Božjo besedo in jo posredovati drugim, se morajo s postom in molitvijo naučiti poslušati s srcem in biti pokorni. (2. 9. 2013) Vsaka molitev, maša in post so kot pot k ponovni združitvi nebeškega Očeta in njegovih otrok. (2. 4. 2014) Da bi mogli slediti Jezusu po Mariji, ga morajo nadvse ljubiti, ga ljubiti v vsakem človeku brez razlike. (2. 8. 2014)

Življenje z njenim Sinom vključuje tudi križ in povečanje. Potrebna sta prečiščenje in ljubezen, ki odpira vrata kraljestva. Molitev in post

pomenita še več ljubezni, odpuščanja in žrtve (2. 12. 2014), omogočata dvig nad vsako laž in srčen sprejem edine resnice, ki jo je zapustil njen Sin. Ta resnica je v ljubezni in podarjanju. (2. 1. 2015) Za ta duhovni napor so zgled svetniki današnjega časa. (25. 10. 2015)

V sporočilu na začetku leta 2023 je Marija zopet poudarila pomen posta, molitve in pokore, da bi Bog dal mir. V ozadju je zavračanje Boga, zaradi česar gre človeštvo proti propadu. Zato so njeni apostoli veliko upanje, da molijo z njo, da bi se uresničilo, kar je začela v Fatimi in da bi na svetu zavladal mir. (25. 1. 2023)

Primož Krečič

Foto: Dani

MOLITEV ZA OSVOBODITEV OD GREŠNIH NAVAD

Postni čas, ki se bo skoraj začel, lahko za nas postane priložnost, da se osvobodimo kakšne grešne navade.

V Svetem pismu beremo: »Ali ne veste, da krivični ne bodo deležni Božjega kraljestva? Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ... ne bodo dediči Božjega kraljestva« (prim. 1 Kor 6,9–10).

Z nenehnim ponavljanjem nekega greha se v človeku razvije grešna navada. Nekateri se navadijo na greh tudi zato, da bi se nezavedno zaščitili pred starimi spomini ali strahovi. V takih težavah lahko molimo tako, da častimo Kristusove rane in Njegovo predragoceno Kri. Vztrajna molitev nas bo osvobodila grešnih spon, saj smo bili ozdravljeni z Njegovimi ranami (prim. Iz 53,5), kri Kristusa, ki je po večnem Duhu sam sebe brezmadežnega daroval Bogu, pa bo očistila našo vest mrtvih del, da bomo služili živemu Bogu (prim. Heb 9,14).

Kaj je potrebno storiti?

Potrebno se je zavedati svoje grešne navade, nato pa se iskreno pokesati teh grehov, jih zasovražiti in pregnati iz svojega srca. Ko se spet pojavi skušnjava, se je treba obrniti k Jezusu, da nas okrepi s svojim

Duhom. Če vztrajamo v molitvenem življenju, prejemanju zakramentov in opravljanju dobrih del, bomo vedno blizu Jezusa in skušnjava za vrnitev k staremu načinu življenja bo vedno manjša, Božja prisotnost v nas pa vedno močnejša.

Molitev

Gospod, ki si bil križan na Kalvariji, usmili se me. Izročam Ti vse svoje grešne navade, Tebi jih prinašam. (Zavestno mu izročimo vsak greh, ki nas veže – lahko je alkoholizem, kajenje, jeza, homoseksualnost, sebičnost, poželenje, zamera ...) O Odrešenik, umij moje srce in um v svoji dragoceni Krvi; očisti me, da bom bel kot sneg. Pošlji svojega Svetega Duha, moč, ki teče iz Tvojega svetega Srca v moje srce, da se nikoli več ne vrnem k staremu načinu življenja. Daj, da bom čisto blizu Tvojega svetega Srca, da boš Ti v meni in da bom v Tebi vedno živel sveto življenje. Slavim te Jezus, hvala Ti Jezus.

(Vztrajamo še nekaj časa v zahvaljevanju Gospodu. Iz Svetega pisma preberemo: Mt 5,1–48, Ef 4,17–32, Ps 22).

Povzeto po: <https://www.medjugorje-info.com/>

Intervju: **IRMA IN MARTIN VUK ROŽNI VENEC Z NAPAKO**

Tokrat vam v intervjuju predstavljamo »eno« v dveh osebah, zakonski par Irmo in Martina Vuka iz Kopra. Medžugorje je na poseben način »krivo« za to, da sta skupaj.

Irma in Martin, najprej prosim, da se nam predstavita in da morda kar povesta, kako je vaju življenje pripeljalo v Medžugorje.

Irma: Izhajam iz verne družine z desetimi otroki. Vero sem živela že od malega, ko pa sem poromala v Medžugorje, sem na poseben način doživela Božjo ljubezen. Prepričana sem, da je Božji dotik, ki sem ga doživela v Medžugorju, nekdo zame izmolil.

Martin: Do konca osnovne šole sem živel v krščanski družini skupaj s štirimi sestrmi in dvema bratoma, a že v srednji šoli sem ostal prepuščen sam sebi, saj sem živel v dijaškem domu daleč od doma. Po končanem šolanju sem dobil službo v diskoteki, kar je bilo takrat zame sanjsko. Kmalu pa sem spoznal, da sem srečen samo na zunaj.

V tem času sem slišal za Medžugorje. Prvič sem tja poromal z mamo, sestro in bratom. Vozili smo se 14 ur, med potjo nam je dvakrat spuščala guma in prispeli smo zelo utrujeni. Mama, brat in sestra so takoj odhiteli v cerkev, da se zahvalijo Mariji, jaz pa sem ostal zunaj, da bi kadil. Ker sem

cigarete pozabil v avtu, sem začel pogledovati k Marijinemu kipu. Kmalu zatem sem se, ne da bi se tega zavedal, začel približevati kipu. Pogledal sem ga in rekel: »Gospa moja, poglej, kako sem ubog.« Mislim sem na notranjo žalost in nemir, ki sem ju nosil v duši. V istem trenutku sem, spet ne da bi hotel, padel na kolena in dejal: »Marija, ti lahko narediš kar hočeš.« Začutil sem, kot da bi se mi odprle prsi in da iz mene odhajajo žalost, nesreča in nemir in da mi mati Marija daje vso tisto srečo, ki je prej nisem imel. Tekle so mi solze. Čutil sem, da se nekaj dogaja, vendar nisem vedel kaj. Sedaj vem, da sem bil ozdravljen.

Po vrnitvi domov sem se pridružil molitveni skupini Prenove v Duhu, kjer sem doživel še močnejše spreobrnjenje. Spoznal sem, kaj

pomeni živi Bog, s katerim se lahko pogovarjam kakor s človekom.

Kako sta se pa spoznala, kje sta se našla? Slišala sem, da obstaja anekdota z rožnim vencem.

Irma: Spoznala sva se v molitveni skupini Prenove v Duhu. Martin je enkrat romal v Medžugorje prav z namenom, da bi dobil življenjsko sopotnico. Po vrnitvi se je res kmalu zaljubil vame, a potem je trajalo še kar nekaj časa, da me je osvojil. Bog pa nama je pošiljal znamenja, eno od teh je tudi rožni venec. Pred leti mi je neka gospa v Medžugorju podarila rožni venec. Ta rožni venec je imel eno jagodo preveč. Spraševala sem se, komu je ta jagoda namenjena in ali moram za koga še posebej moliti. Odgovor sem dobila, ko sem po vrnitvi z romanja po Sveti deželi delila rožnevence. Martin se mi je pritožil,

da je dobil rožni venec z napako, manjkala mu je namreč ena jagoda. Za naju je bilo to pomenljivo znamenje: nisva popolna, skupaj pa se lahko lepo dopolnjujeva.

Del Medžugorja so Marjina sporočila. Kaj pomenijo vama? Vama je kaj težko uresničevati?

Irma: Marija nas uči, kako živeti, pomaga nam na poti k Bogu. Brez Boga ni prave sreče.

Martin: Marija nas v svojih sporočilih kliče k molitvi. Brez molitve ne moremo živeti pravega krščanskega življenja. Molitev nam daje moč, je srečanje z Bogom.

Irma: Ko sem prvič slišala za Marijino vabilo k **postu**, sem se čudila, zakaj se ves svet ne posti, kot je to bilo v Ninivah. Potem sem pa spoznala, da je post dar, ki je dan od Boga; mi se moramo zanj odločiti, potem pa Bog pomaga. Res pridejo obdobja, ko se iz zdravstvenih razlogov ne moremo

postiti, in takrat je treba to sprejeti kot žrtev. Večkrat Marijina navodila tudi spreminjamo po svoje (npr. post ob sadju, ker je bolj zdravo, ali post brez vsega ...). Manjka nam poslušnosti. To, kar je za zdravje, je dieta oz. ljubezen do telesa. Post pa je ljubezen do Boga. P. Slavko Barbarič je rekel, da postiti se ne pomeni trpeti lakoto, ampak se nečemu odpovedati.

Martin: Meni je najtežje vsak dan moliti **rožni venec** s srcem. Včasih mi zaradi dela ne uspe zmoliti vseh delov rožnega venca, takrat Bogu darujem svoje delo. Se pa trudim, da molim zjutraj, ko otroci še spijo in še nisem obremenjen z dogodki tistega dne. Tako se lažje približam Bogu v slavljenju, zahvaljevanju in molitvi v jezikih. Nočem, da bi bila molitev naštevande naših potreb Bogu, saj Bog ve bolje od nas, kaj potrebujemo. Molitev v jezikih je namreč molitev Svetega Duha, ki je v nas.

Irma: Trudimo se, da gremo vsak dan skupaj z otroki k **sveti maši**. Za nas je to najpomembnejši trenutek dneva. Včasih je težko, saj so otroci še majhni. Bog naših molitev ne potrebuje, vendar mi verjamemo, da pri sveti maši mi prejemamo milosti in da je pomembno, da smo pri Jezusu, ko se na oltarju daruje za nas. S tem vsaj pokažemo, da imamo Jezusa radi. Ko je Jezus rekel svojim učencem, da je Kruh življenja, je

večina odšla. Tudi sedaj malo kristjanov veruje, da je v hostiji navzoč živi Jezus. Če bi to verjeli in ljubili Jezusa, bi bili vsi vsak dan pri sveti maši.

Martin: Dan začnem z **Božjo besedo**, raje preskočim zajtrk kot branje Božje besede. Premalo se zavedamo, da je v Božji besedi navzoč Sveti Duh, ki pride na nas pri branju in razglašanju Božje besede. Ko so imeli Hrvatje prvi svetopisemski maraton, so ljudje, ki niso vedeli, kaj se dogaja, začutili na tem kraju Božjo prisotnost. Mi v molitvi ponavljamo Božjo besedo, da se na nas izpolni, kar Bog obljublja. Bog to govori po preroku za vse večne čase. Sveto pismo ni zgodovinska knjiga, ampak nam po njej govori Bog. Npr. ko berem Ezekiela 36,25–30, si predstavljam, kako me Bog kropi s čisto vodo in umiva moje pregrehe. Obljube, ki jih daje Bog po preroku, veljajo meni; zame bo Bog pomnožil žito, me vrnil v svojo deželo – k Sebi ...

Irma: Mesečna **spoved** je seveda redno čiščenje duše, je pa tudi duhovno vodstvo. Pri spovedi nam po duhovniku govori sam Jezus.

Zelo blizu vama je posvetitev Jezusovemu in Marijinemu srcu. Ali vidita kakšne sadove in kako živita to posvetitev v družini?

Irma: Posebej smo se posvetili v molitveni skupini Prenove v Duhu in v molitvenem občestvu sv. Ane v Koprju. Zelo pa se me je dotaknila

posvetitev, ki sem jo opravila pred leti, ko je prišla vidkinja Marija Pavlovič Lunetti v Stično. Po posvetitvi smo bili prisotni na prikazanju Device Marije, ki je prišla v spremstvu angelov in je rekla, da ne bo žal ne nam, ne našim otrokom, da smo se posvetili.

Martin: Skoraj ne mine dan, da ne bi zjutraj zmolil preproste posvetitve: »Marija, tvojemu Brezmadežnemu Srcu in Jezusovemu presvetemu Srcu posvetim sebe in svojo družino in vse, kar nosim v svojem srcu.«

Biti v Marijini šoli pomeni sprejemati tudi križe. Tudi vama ni bilo z njimi prizaneseno. Kako jih sprejemata?

Irma: Ne moremo misliti, da nam bo v življenju samo lepo, če smo blizu Bogu. Zadele so nas kar velike preizkušnje, ko je prva hči triletna zbolela za sladkorno boleznijo in je njeno življenje viselo na nitki. Potem

sem jaz zbolela za rakom dojke, preživela sem covidno pljučnico in kasneje še pljučno embolijo, po operaciji ščitnice sem zaradi poškodbe glasilk ostala brez glasu ... Ampak prav tu smo doživeli Božjo ljubezen, ki nas iz vseh preizkušenj rešuje. Hvaležni smo vsem, ki ste molili za nas. V takih trenutkih bi bilo brez Boga in opore Cerkve res pretežko.

Vem, da sta na različne načine dejavna. Je težko reči DA?

Martin: Trudimo se, da smo aktivni, kjer vidimo potrebe v Cerkvi. Sodelujemo s petjem, branjem beril, ministriranjem. Organizirali smo kar nekaj duhovnih seminarjev. Mislimo, da bi morali kristjani bolj oznanjati Jezusa ali pa vsaj pomagati tistim, ki so k temu poklicani. Res je pri tem potrebno darovanje svojega časa in tudi materialnih dobrin, ampak Bog vse povrne, če ne drugače, pa z veseljem, ki ga doživiš, ko vidiš ljudi, ki se jih je Bog dotaknil.

Ali je danes otroke težko vzgajati v veri?

Irma: Z otroki se veliko pogovarjamo o Bogu in Božji volji za nas. Pri nas je Bog na prvem mestu. Zdi se pa, da so tudi preizkušnje toliko večje. Čeprav nimamo televizije, otroke zelo vlečejo igrice in internet. Vemo, da je tam veliko slabega, in jim tega ne moremo kar dovoliti, sami pa ne najdejo prave mere, zato imamo neprestane »bitke«. Ni čudno, da

Marija v Medžugorju opozarja, da je mladim v tem času zares zelo težko.

Kaj bi sporočila našim bralcem?

Martin: Življenje na zemlji hitro mine, kot dih. Zato moramo delati za večno življenje. Kaj ti bodo materialne stvari, če je duša prazna? Vsem priporočam, da bi večkrat prebiral Marijina sporočila, saj vidim, da me vsakokrat, ko sporočilo spet preberem, nekaj nagovori in potem se bolj trudim to živeti.

Irma: Zaupaj Bogu in On bo skrbel zate. To Božjo skrb mi neštetokrat doživljamo. Včasih pa se je potrebno odpovedati svojim načrtom in sprejeti, kar Bog pošilja.

Martin in Irma, najlepša vama hvala za to, da sta z nami podelila svoje izkušnje in spoznanja. Naj vaju in vajine otroke še naprej spremlja obilen Božji blagoslov, Marija pa naj bo vaša Zvezda vodnica.

Pripravila Petra Černivec

Foto: družinski arhiv

Svetnik 20. stoletja

SVETI PAPEŽ PAVEL VI.

(26. 9. 1897–6. 8. 1978)

papež miru, moderni papež, zavetnik nerojenih otrok

Mir je prav gotovo beseda, ki odmeva v svetu in v življenju vsakega posameznika. Kako pomemben je mir, pričajo številni dogodki, a kljub temu je odsotnost miru marsikje tako velika, da nam pomaga lahko le vera in upanje v boljši jutri. Med ljudmi, ki so se zapisali v zgodovino kot glasniki miru, je nedvomno tudi papež Pavel VI. Bil pa je še veliko več kot le to, s svojimi deli nas spremlja in opominja še danes. Njegovo ime je odmevalo na Trgu svetega Petra 14. oktobra 2018, ko je bil razglašen za svetnika.

Pokukajmo nazaj v leto 1897, ko se je 26. septembra rodil Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini. Le kdo bi takrat lahko vedel, da bo prav on naslednik tako priljubljenega papeža Janeza Dobrega? Da bo dokončal 2. vatikanski koncil in bo to prvi papež v zgodovini, ki bo potoval po vsem svetu? Da bo njegov poziv k miru v svetu eden od najbolj poslušanih in odobravanih govorov v 20. stoletju in da bo 1. januar razglasil za Svetovni dan miru? Da bo prepoznal modernizacijo sveta in ga bodo imenovali prvi moderni papež? Da bo to zadnji papež, kronan s tiaro, ker jo bo prodal v korist revežem? In nenazadnje, da bo velik zagovornik družine in priprošnjik zanjo, kot bi že takrat vedel, kako zelo bo v prihodnosti ogrožen njen obstoj. In da bo še po svoji smrti podkrepil svoje besede s čudeži ozdravitve še nerojenih otrok? Le Bog, ki ga je poslal v ta svet, je lahko zaupal, da bo to novorojeno dete sledilo Božjemu načrtu in ga uresničilo v svojem življenju.

Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini se je rodil v kraju Concesio. Oče Giorgio in mati

Rojstna hiša v Concesiu

Giuditta sta tako postala ponosna starša treh sinov, Giovannija, Lodovica in Francesca. Njegov oče je bil urednik lokalnega katoliškega časopisa in Giovanni je že kot mlad sanjal o tem, da bi postal pisatelj. Bil je tudi strasten kolesar, a je, žal, kmalu doživel srčni napad; po njem so ga težave z zdravjem spremljale vse življenje.

Do 17. leta starosti je obiskoval jezuitsko šolo, zaradi zdravja je moral

Bratje Francesco, Giovanni, Lodovico

šolanje dokončati privatno. Slovo od najboljšega prijatelja Andrea je bilo težko. Andrea ga je prosil, naj mu za spomin v dnevnik nekaj napiše, in takrat je Giovanni prvič zapisal, da si želi postati duhovnik. Želel je postati benediktinec, a so ga zaradi zdravja zavrnil. To je bil tudi razlog, da ni šel v vojsko leta 1915, je pa leto kasneje vstopil v semenišče.

Ko je bil star 22 let, leta 1920, je bil posvečen v duhovnika. Bela obleka, ki jo je nosil, je bila sešita iz materine poročne obleke.

Zdravje je še naprej določalo njegovo pot. Da ga ne bi ogrožal, ga je njegov škof poslal v Rim, da bi tam nadaljeval študij. Giovanni je še vedno hrepenel po tem, da bi postal redovnik, a pot ga je vodila naprej v hodnike Vatikana. Začel je delati v tamkajšnjem državnem tajništvu. Leta 1923 je bil poslan na Poljsko za pomočnika nunciju, a se je zaradi zdravja kmalu vrnil in nadaljeval delo v vatikanskem tajništvu vse do leta 1954. Bil je aktiven podpornik študentov, študentskih akcij in časopisja. Poročilo pravi, da je Mussolini, ko je obiskal Vatikan, zahteval, da se Giovanniju prepove stik s študenti.

Kmalu je izbruhnila 2. svetovna vojna. Med njo je Giovanni Montini skrbel za vojne in politične begunce ter Jude. Sam je leta 1944 priskrbel milijon obrokov brezplačne hrane, rešil in pomagal je okrog 860.000

ljudem. V vojnem času je Giovanni Montini izgubil starše, njegov dom je bil okupiran in njegov prijatelj iz otroštva, Andrea, je umrl v koncentracijskem taborišču.

Ko je bil leta 1954 imenovan za nadškofa v Milanu, se je zanj začelo novo obdobje. Škofovanje v Milanu ga je močno oblikovalo in globoko zaznamovalo. Zelo se je posvetil pastoralni dejavnosti in znal prisluhniti potrebam vseh slojev ljudi, posebej pa delavcev. V mestu je organiziral veliki misijon, ker je želel, da bi se ponovno prebudil verski čut, ki ga je relativizem modernega sveta že začel brisati. Leta 1957 pa ga je papež Janez XXIII. imenoval za kardinala.

Ko je 3. junija 1963 po težki bolezni Janez XXIII. umrl, je bil sklican konklave za novega papeža. Na njem je sodelovalo največje število kardinalov v zgodovini Cerkve. Kar 80 kardinalov je 21. junija 1963 za papeža izvolilo Giovannija Battisto Montinija. Kot papež Pavel VI. je najprej nadaljeval in zaključil 2. vatikanski koncil. To je bil prvi koncil v cerkveni zgodovini, ki je bil posvečen posodabljanju in ne reformi ali doktrini. Vodil je Cerkev k dialogu s sodobnim svetom in se zavzemal za mir in ekumenizem.

Papež Pavel VI. je objavil sedem enciklik in nekaj apostolskih poslanic. Med vsemi je bila najbolj odmevna *Humanae vitae* (25. julij 1968) o

družini, vlogi ženske v Cerkvi in o naravnem uravnavanju rojstev. Zavzemal se je za to, da bi bila družina vrednota, ki jo je treba ščititi in varovati, saj bi njeno izginjanje lahko izzvalo razpadanje družbe. Zavzemal se je tudi za vrednost življenja vse od spočetja naprej. Še bolj kot v času njegovega življenja se je vrednost teh prizadevanj pokazala po njegovi smrti, kajti oba čudeža, ki sta se zgodila na njegovo priprošnjo,

sta bila povezana z ozdravitvijo otroka v materinem telesu.

Srce papeža Pavla VI. je prenehalo biti na praznik Gospodovega spremenjenja, 6. avgusta 1978.

Čudeža po priprošnji papeža Pavla VI.

V Kaliforniji so leta 2001 zdravniki materi v petem mesecu nosečnosti povedali, da ima otrok, ki ga pričakuje, tako hude organske

poškodbe, da mu grozi smrt, če pa ostane živ, bo težek invalid. Svetovali so ji splav, kar pa je nesrečna mati odbila. Mati se je zaupala italijanski redovnici, ki je osebno poznala papeža Pavla VI., in skupaj sta molili k njemu za otrokovo zdravje. Otrok se je rodil in je vse do danes povsem zdrav. Zdravniška komisija Kongregacije za zadeve svetnikov je potrdila, da tega ozdravljenja ni mogoče razložiti z medicinsko znanostjo.

Drugi čudež pa se je zgodil v Veroni. Noseča mati je trpela za boleznijo, ki je močno ogrožala njeno življenje in življenje otroka. Svetovali so ji splav. Ravno v tem času je potekala beatifikacija Pavla VI., zato je mati romala v svetišče v Brescii ter se

Nadškof Giovanni Battista Montini

priporočila pokojnemu papežu Pavlu VI. Deklica se je rodila zdrava. Prav ta čudež je pripomogel, da je Cerkev papeža Pavla VI. 40 let po njegovi smrti, 14. oktobra 2018, uvrstila med svetnike.

Maša za beatifikacijo je bila na Trgu svetega Petra, vodil jo je papež Frančišek.

Modre misli sv. papeža Pavla VI.:

Svet nas vabi in od nas pričakuje preprostost življenja, duh molitve, dobrodelnost do vseh, še posebej do ubogih, poslušnost in ponižnost ... Brez teh znamenj svetosti se bo naša beseda težko dotaknila srca sodobnega človeka. Tvega, da bo brez njih krščanstvo nečimrno in sterilno.

Če bo vsak človek delal za pravičnost in mir na svetu, kolikor more in zmore, potem bo vsakemu kristjanu pri srcu prošnja, naj Marija moli z nami in za nas, da bi bil mir, ki ga lahko da le Gospod, zagotovljen.

Sodobni človek raje posluša pričevalce kot učitelje, če pa posluša učitelje, je to zato, ker so pričevalci.

Evangelizacija vseh ljudi je bistvena naloga in poslanstvo Cerkve. To je poslanstvo, ki je zaradi obsežnih in globokih sprememb današnje družbe

še toliko bolj nujno. Evangelizacija je pravzaprav milost in poklicanost, lastna Cerkvi, je njena najgloblja identiteta. Cerkev obstaja zato, da evangelizira.

Vse življenje zahteva boj. Tisti, ki jim je vse dano, postanejo leni, sebični in neobčutljivi za prave vrednote življenja. Prav prizadevanje in trdo delo, ki se mu nenehno poskušamo izogniti, je glavni gradnik osebe, ki smo danes.

Če hočeš mir, delaj za pravičnost.

Vsaka mati je kot Mojzes. Ne vstopi v obljubljeni deželo. Pripravlja svet, ki ga ne bo videla.

Maša je najpopolnejša oblika molitve.

Starejši kot je godec, slajša je melodija.

Nikoli ne svetujte v množici.

Na Božič leta 1971 je sv. papež Pavel VI. rekel: »Bog bi lahko prišel ovit v slavo, sijaj, luč in moč, da bi vžil strah, da bi si začudeno pomeli oči. Toda namesto tega je prišel kot najmanjše, najponižnejše in najšibkejšo bitje. Zakaj? Da ne bi bilo nikogar sram približati se mu, da ne bi bilo nikogar strah, da bi mu bili vsi blizu in se mu približali, da ne bi bilo razdalje med

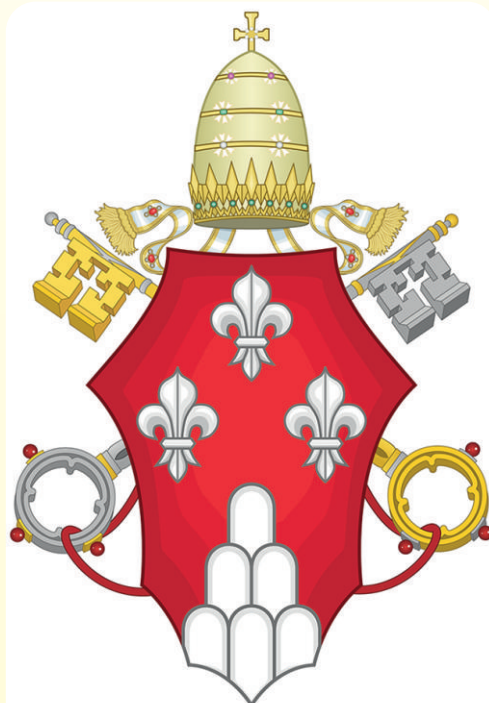
nami in njim. Bog se je potrudil potopiti, potopiti globoko k nam, da bi lahko vsak izmed nas z njim intimno govoril, mu zaupal, se mu približal in spoznal, da misli nate in te ljubi ... On te ljubi! Pomislite, kaj to pomeni! Če razumete to, kar govorim, boste razumeli celotno krščanstvo.«

Pripravila: Klavdija Jurišić

Vir: Mary Leonora Wilson:

Wisdom of pope Paul VI.,
različne spletne strani

Foto vir: https://it.wikipedia.org/wiki/Papa_Paolo_VI

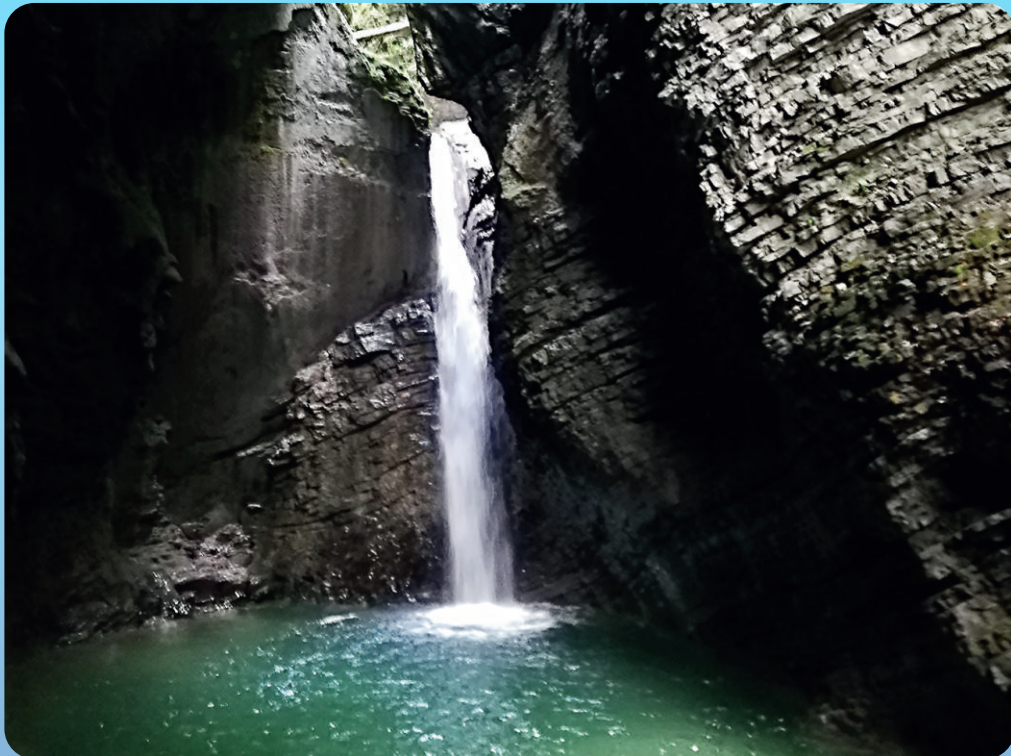
Grb sv. papeža Pavla VI.

ŽIVLJENJE IZ IZVIRA

Gospod Jezus, vabiš me, da obnovim življenje
in bivanje ter mu prinesem nov žar.
Uspava me dolgočasno ponavljanje misli in dni,
da vnema za boj pojenjuje in smer ni več jasna.
Gospod, prosim Te, da me prebudiš
in popelješ na začetek, k izviru svežih spodbud.

Še posebno v trenutkih bolečine in v težavah,
ko se razbohotijo dvomi in zaveje strah pred očmi,
se spoštljivo približaš in mi pokažeš pot do izvira.
Tam je vse tako preprosto, jasno in polno.

Gospod Jezus, v spominu mi odmevajo začetki,
ki so se potem razcveteli v mnoge smeri.
Vzgajal si me, mi stal ob strani, varoval si me,
ko sem šel skozi negotovosti, preizkušnje, padce.
S Tvojo pomočjo sem se vedno pobral in nadaljeval pot.
Med nama je bil močan zavezni odnos,
ki ga ni mogla zlomiti nobena slabost ali viharna sila.

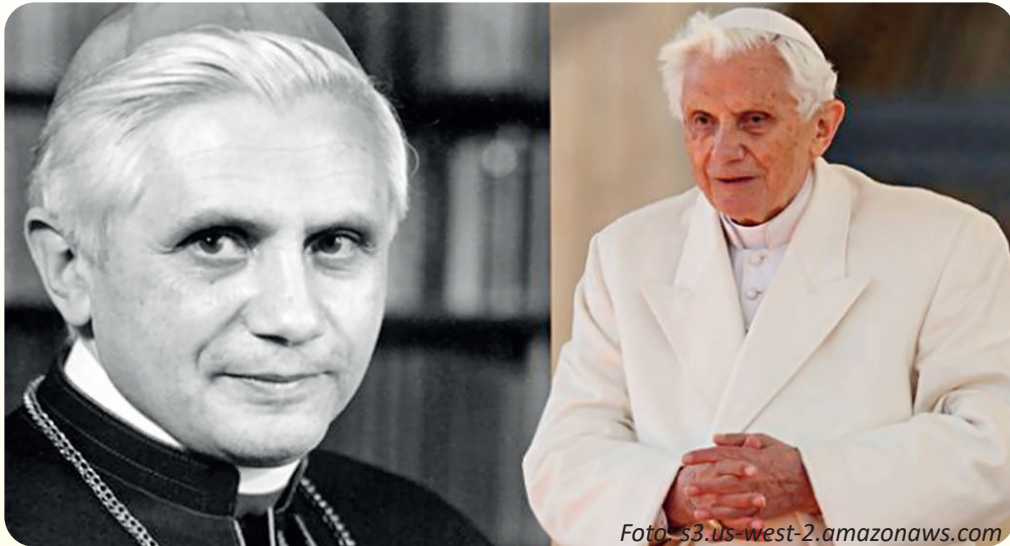
Sedaj me vabiš, da se povežem s koreninami
in svoje življenje napojim iz izvira,
da odvržem okove lenobe in popuščanja
ter na krilih Tvojega Duha predramim svojega duha.
Pri reki je pomemben izvir in pomembna je struga
– in to je pot, na kateri sem spoznal in bom še spoznaval,
da moram ljubiti ljudi, ki jih pošiljaš k meni.

Na tej poti me spremlja Tvoja Mati, ki je kraljica vseh izvirov.
Ob angelovem obisku Te je sprejela,
in ko Te je rodila, si postal veletok bogočloveškosti,
ki obnavlja stvarstvo.
Dan za dnem se vračam v ta dogodek izvira –
pri vsaki sveti evharistiji, pri vsaki molitvi.
Tam, na začetku, me objame svoboda Duha
in obnovi podobo, ki jo Ti imaš zame – v svoji ljubezni!

Primož Krečič

ŽIVLJENJSKO PRIČEVANJE PAPEŽA BENEDIKTA XVI. (16. 4. 1927–31. 12. 2022)

Katoliški svet in mnogi ljudje dobre volje so se ustavili ob smrti papeža Benedikta XVI. Obudili so se spomini na njegov način papeževanja, še posebej s starimi liturgičnimi oblačili, na njegove čudovite enciklike, na njegovo znanje in duhovnost ter nenazadnje tudi na njegov odstop in leta pokoja v samostanu Mati Cerkve v Vatikanu.

Joseph Aloisius Ratzinger se je rodil 16. aprila 1927 na Bavarskem. Po prvem svetem obhajilu je podobno kot brat Georg postal ministrant in se poglobljal v liturgijo. Skušal jo je razumeti kot resničnost, ki si je ni nekdo izmislil, ampak je stvarna. Spoznal je, da so besedila in obredi liturgije v preteklosti rasli iz vere

Cerkve.

Odločil se je za semenišče, študiral teologijo v Freisingu in Münchnu in bil skupaj s svojim bratom Georgom posvečen za duhovnika **29. junija 1951** v Freisingu. Za novomašno geslo si je izbral Pavlove besede: »Nočemo gospodovati nad vašo vero, ampak biti sodelavci pri vašem veselju« (2 Kor 1,24). Veselje nad vero je prepletalo vse njegovo življenje. Avgusta 1951 je nastopil službo kaplana v župniji Svete Krvi v Münchnu. Tam je deloval župnik Blumschein, ki ni »le drugim govoril, da mora duhovnik 'žareti', ampak je bil on sam zares človek, ki je duhovno izžareval.« (Ratzinger, Iz mojega življenja, 60). Ta veliki duhovniški

vzor je novomašniku pomagal, da se je pogumno spoprijel s svojimi dolžnostmi.

V naslednjih letih so ga poklicali v freisinško semenišče, da bi tam predaval o zakramentalni pastoralni in doktoriral. Posvetil se je sv. Avguštinu in zelo hitro pripravil disertacijo *O Božjem ljudstvu in Božji hiši v Avguštinovem učenju o Cerkvi*. V tem delu so že smernice njegovega kasnejšega teološkega razmišljanja. »Izhodišče je najprej beseda. Da verujemo Božji besedi, jo skušamo zares spoznati in razumeti in potem misliti skupaj z velikimi mojstri vere. Od tod ima moja teologija nekoliko bibličen pečat in pečat cerkvenih očetov, posebno Avgušтина.« (Ratzinger, *Sol zemlje*, 71) Že kmalu je na študente močno vplival, ker je znal prepričljivo pokazati bistvo vere. Govoril je, da je Cerkev zgradil Bog in ne ljudje. Cerkev tudi ni namenjena sama sebi, ampak ljudem, da bi spoznali Jezusa in živeli iz Njega. Cerkev je Božja skrivnost.

Za habilitacijo leta **1957** je izbral misel sv. Bonaventura. Hotel je odgovoriti na vprašanje, zakaj razodetje in vera nagovarjata sedanji človekov položaj in nista obrnjena le v pretekli čas. Sv. Bonaventura mu je pomagal povezati zgodovinsko oznanilo o Jezusu s Svetim Duhom: »Zgodovinska beseda razodetja je dokončna, a je neizčrpna in odpira vedno nove globine.« (*Sol zemlje*, 66)

Foto: media-cldnry.s-nbcnews.com

Zato je razodetje vedno aktualno in ima sporočilo za vsako generacijo.

Leta **1959** je Joseph Ratzinger postal profesor na univerzi v Bonnu. Za nastop je imel predavanje *Bog vere in Bog filozofije*. Potem je šel leta **1963** na Univerzo v Münstru. Trudil se je vero osvoboditi starih, neživljenjskih šablon in jo predstaviti v njeni svežini ter življenjskosti, da bo nagovarjala v času. Kot profesor je bil blizu študentom. Že kmalu se je začel srečevati s svojimi doktorandi, iz tega je nastal tako imenovani 'krog učencev'. Študentje so v velikem številu obiskovali njegova predavanja, tudi profesorji in škofje so ga cenili zaradi njegovega znanja in človeške skromnosti. Tudi zaradi tega ga je kölnski kardinal Frings izbral za teološkega svetovalca (perita) na 2. vatikanskem koncilu (1962–1965). Njun vpliv na različna koncilska besedila je bil očiten, predvsem pri velikih dokumentih o Cerkvi, o razodetju in misijonih. Občudoval je teologijo Karla Rahnerja, ki je imel močan vpliv na koncilu in bil

zagovornik reforme Cerkve. Pri tem je Ratzinger že sredi koncila spoznal, da je bil poleg usmeritve, ki si je prizadevala za prenovo Cerkve, prisoten tudi 'duh koncila', ki je namesto poglobitve prinašal nekakšno razredčenje vere, zgolj to, da se odvrže zgodovinski 'balast'. (Sol zemlje, 81) Tako se je začelo polariziranje, eni so videli koncil kot stalno iskanje novih prilagoditev, drugi so o koncilskih pogledih dvomili. Ratzinger je zapisal: »Resnična dediščina koncila je v njegovih besedilih. Če jih človek lepo in temeljito interpretira, je obvarovan ekstremizmov v obeh smereh; in potem se zares odpre pot, ki ima pred seboj še veliko prihodnosti.« (Sol zemlje, 81)

Po koncilu je bil **od 1966 do 1969** profesor v Tübingenu, kjer je bil njegov sodelavec tudi Hans Küng. Distanciral se je od ozračja na tej

univerzi, ki se je vse bolj radikaliziralo in bilo prežeto z liberalno-marksističnimi idejami študentskega gibanja. Bolelo ga je zmanjšano spoštovanje avtoritete in odmik od tradicionalnega katoliškega nauka. Kljub odprtosti za prenovo Cerkve in njenega delovanja se ni mogel strinjati z liberalnimi idejami, ki so se širile v teoloških krogih. Še naprej je upošteval koncilski dokument o spoštovanju drugih verstev, odločitev za ekumenizem in pravico do svobode veroizpovedi. V tem času je predaval uvod v krščanstvo. Predavanja so bila objavljena v knjigi, ki je zelo odmevala v teološkem svetu, nekateri jo imajo za njegovo najbolj poznano delo.

Že takrat je Ratzinger čutil, da so bile zahteve vere za ljudi prevelika obveznost, in ker jih niso posredovali naprej v njihovem resničnem pomenu, so postale nebistvene za življenje in jih ni bilo težko odvreči. Vernikom je hotel pomagati, »da bi vero na novo razumeli kot možnost resnične človeškosti v današnjem svetu, da bi vero razložili, ne da bi jo s tem spremenili ali prevrednotili v govorjenje, ki le trudoma prekriva popolno duhovno praznino.« (Uvod v krščanstvo, 17) Pri tem je treba povedati, da je nanj močno vplivala teologija Romana Guardinija, ki je bil v času njegovega študija predavatelj v Münchnu. Guardini je leta 1938 napisal *Bistvo krščanstva*, Ratzinger

pa tri desetletja kasneje *Uvod v krščanstvo*, kar morda ni naključje. S tem sta opozorila na bistvo in trdnost krščanske misli, ki je alternativa splošni miselnosti. Guardini je tudi navdihnil novo evangelizacijo in socialo, kar so, skupaj z eklezialno prenovo, začela uresničevati razna cerkvena gibanja. To je bila tudi močna spodbuda za novo evangelizacijo, ki jo je zelo spodbujal papež Janez Pavel II.

Joseph Ratzinger je leta 1969 postal profesor dogmatične teologije in zgodovine dogme na univerzi v Regensburgu. V tem mestu je bil brat Georg voditelj deškega zbora v stolnici. Sestra ga je spremljala, vodila gospodinjstvo in mu bila v oporo kot tajnica.

Izkušnja duhovništva in poznanje duha 2. vatikanskega koncila je bila močna popotnica pri njegovem delovanju. Dvakrat je bil dekan teološke fakultete in tudi vicerktor univerze ter je preživel blagoslovljena in rodovitna leta. Kot priznan teolog v Cerkvi je imel številna predavanja. Leta 1972 je skupaj z znanimi teologi Hansom Ursom von Balthasarjem, Henrijem de Lubacom, Walterjem Kasperjem in drugimi soustanovil teološko revijo *Communio*, ki je postala ugledna revija sodobne katoliške teološke misli. Dokler ni bil izvoljen za papeža, je ostal eden najplodovitejših sodelavcev revije. Leta 1976 je

predlagal, da bi augsburško veroizpoved priznali tudi v katoliškem svetu. Pisal je veliko: o zakramentih, Cerkvi, eshatologiji, o dogmi in oznanjevanju, o Božjem ljudstvu, o problemih in rezultatih koncila. Njegovo delo Eshatologija je prevedeno v slovenščino.

Potem so zaokrožile novice, da je med kandidati za naslednika nenadoma umrlega Münchenskega nadškofa Döpfnerja. Ni jih hotel jemati resno, ker je poznal meje svojega zdravja in se je čutil nevešč v vodstvenih in upravnih nalogah. (Iz mojega življenja, 108) **24. marca 1977** pa ga je papež Pavel VI. imenoval za nadškofa Münchna in Freisinga ... Za svoje škofovsko geslo si je Ratzinger izbral misel iz Janezovega pisma: »Sodelavci resnice« (3 Jn 1,8). S tem je povezal nekdanjo vlogo profesorja in novo pastirsko službo. *(Se nadaljuje.)*

Primož Krečič

Foto: 3.bp.blogspot.com

Dosegli so svoj cilj

DOMINIK BIZJAK - DINKO (17. 2. 1952–8. 1. 2023)

Na nedeljo Jezusovega krsta je umrl primorski duhovnik Dominik Bizjak - Dinko, župnik v Kostanjevici na Krasu in Opatjem selu, zvest medžugorski romar in glasnik Kraljice miru. Pred nekaj leti je bil sodelavec naše revije, že skoraj od začetkov prikazovanj je skrbel za verodostojnost prevodov Marijinih sporočil v slovenski jezik, pomagal je tudi »prestaviti« kakšno medžugorsko pesem v naš jezik tako, da so se note in slovensko besede lepo skladale.

Njegovo osebnost osvetljujejo tudi besede, ki so jih ob slovesu izrekli različni posamezniki. Naj bo kratek

povzetek teh posvečen spominu nanj, predvsem pa vsemu tistemu, za kar je živel in kar je delal kot duhovnik v Gospodovem vinogradu. Obenem pa naj bo tudi izraz naše hvaležnosti za vse njegovo delo za nas.

Sam si v nekem intervjuju rekel: »Rad sem duhovnik.« In kot duhovnik si res živel svoje novomašno in življenjsko geslo: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno« (Lk 10,41).

Vedno si v stvareh iskal pravi pomen in kar je bistveno za naše odrešenje in večno srečo. Minljivim stvarjem nisi dajal prave teže. In to si zapisal ti, ki si bil po svoji naravi »zelo nemiren duh«. Izkusil si, kako je to težko. To ti je uspelo v moči svoje odločitve za Boga in duhovniški poklic, ko si rekel: »Jaz sem imel svoje načrte v življenju, Bog pa svoje. Njegov klic je bil močnejši. Raje sem izbral Njega, ker je veliko večji, boljši in trdnější, kot vse ostalo. Odločil sem se za večno Ljubezen in Življenje.«

Imel si rad glasbo in petje ob kitari. Posvečal si se fotografiji in pisal pesmi. V vsem tem si odkrival lepoto Stvarnika in stvarstva, ki se odseva v zlatem sončnem zahodu, v žametni cvetlici, v trdoti istrskega in kraškega

kamna, v prečudovitih škrlatnih jesenskih barvah vinogradov in ruja. Rad si romal v Medžugorje že od samega začetka prikazovanj in izročal romarje medžugorski Gospe. V slovenščino si prevajal Marijina sporočila in skrbel za njihovo pristno vsebino. Z vsem srcem si bil Njen apostol ljubezni in miru. (Brat Ivan)

Koliko večerov smo pozno v noč premišljevali in se poglobljali v vsebino Marijinih sporočil. Nekatera smo skupaj tudi prevajali in iskali najprimernejši izraz, ki bi poudaril pomen in vrednost izrečenih Materinih besed. Tako smo skupaj spoznavali, kako se Kraljica miru neizmerno trudi, da bi v nas prebudila željo živeti po Božjih zapovedih. Z navdušenjem ste nam

pripovedovali o začetkih Marijinih prikazovanj in svojih osebnih doživetjih, pa o dotiku Božje ljubezni na tej sveti hercegovski zemlji, kamor ste se vedno znova tako radi vračali.

Ob molitvi rožnega venca in premišljevanju postaj Križevega pota, ki ste ga vsakič skrbno izbrali, ni manjkalo Marijinih pesmi, med katerimi je imela posebno mesto ena vam najljubših: Veš, o Marija

Naj vas v nebeško kraljestvo pospremim tako, kot ste vi vsakič sklenili naša romanja h Kraljici miru: Dragi naš gospod Dinko! Z ljubim Sinom vas blagoslovi Devica Marija. (Adrijana S. B.)

In kaj nam zapuščaš, dragi Dinko, kot svojo doto? Zagotovo je to najprej hvaležnost Bogu za dar življenja in za

Med somaševanjem na Marijinem dnevu 2018

dar poklicanosti vsakega izmed nas. Ljubezen do nebeške Matere in njenega sina Jezusa, iskreno doživljanje vsega svetega in Božjega, pozornost do sočloveka z gostoljubnostjo in darežljivostjo, skrb za lepoto petja, ljubezen do slovenske domovine in slovenskega jezika in še mnogo drugega. A si človek lahko za popotnico in dediščino, ki nam jo zapuščaš in s katero si nas zaznamoval, želi še kaj več? (Priatelj Branko)

Vsako leto ste nas popeljali na romanje – poučno potovanje po Sloveniji in zamejstvu, kjer smo spoznavali cerkve in slovensko deželo. Prav posebno ste se posvetili medžugorski Mariji in vidcem, saj ste večkrat spremljali romarje k njej. Prevajali ste njena sporočila in nam pa jih ob različnih prilikah tudi približali. (Nives U.)

Kraški duhovniki se ga bomo radi spominjali tudi po ljubezni do lepega bogoslužja. Bil je odgovoren za ministrante, odkar je prišel na Kras, in zadnja leta tudi za krasilke naših cerkva ...

Rad je spovedoval, in ko smo imeli celodnevno spoved v Sežani, npr. ob radijskem misijonu, se je med prvimi javil, da bo pomagal! Dinko, hvala ti za tvoje duhovniško življenje med nami. Za tvojo ljubezen do Krasa in ljudi, s katerimi si živel in bil zanje

odgovoren kot župnik in sopotnik v tem času in prostoru. Naj ti Bog bogato poplača ves tvoj trud in delo. (duhovniki kraške dekanije)

Zadnjič ste bili med nami na zadnji decembrski dan. Po opravljeni maši v cerkvi sv. Silvestra v Novi vasi ste povedali, da ste v tej cerkvi prvič, njeno notranjost ste tudi natančno pofotografirali. Po tistem smo se pogovorili še o načrtih za leto 2023. Povedali ste, da se vam zdravje izboljšuje in bo na pomlad gotovo vse lažje.

Nebeški Oče pa je imel z zvestim služabnikom drugačen načrt in vas je teden dni kasneje poklical k sebi. Takole beremo v evangeliju: »Pristopil je tisti, ki je prejel pet

talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: 'Gospodar, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil.' Gospodar mu je rekel: 'Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!'» (Mt 25,20–22).

G. Dinko, hvala za vaš zgled in duhovništvo. Počivajte v Božjem miru. (Dimitrij M.)

Ob slovesu od Marijinega učenca Dinka Bizjaka bi se rad ustavil pri Jezusovem slovesu od njegovih najdražjih, od njegove družine. Marija je bila pod križem vsa usmerjena k umirajočemu Sinu, bila je edina, ki je verovala vanj v kalni reki trpljenja. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je podaril človeštvu svoj najbolj osebni odnos! Rekel je učencu: »Glej, tvoja mati!« (Jn 19,26–27) Evangelist pravi, da jo je od tiste ure učenec vzel k sebi.

To more še posebno veljati za Dinka, od katerega se danes poslavljamo. Sveti Janez je vzel Marijo med najbolj dragocene svetinje svojega življenja. Tudi Dinku je Jezus izročil svojo Mater in Dinko jo je vzel k sebi v svojem dinamičnem in tudi napornem življenju. Po njej je bil odprt za poslušanje in oznanjevanje Božje besede, za umetnost in lepoto, za

bližino ubogim. Njegova Cerkev je imela materinski obraz, zato so ga povsod ljudje začutili. Bila mu je učiteljica vere in poguma, da je sejal upanje in ljudi dvigal v temnih časih. Marija je bila pot njegove duhovnosti.

In če jo je v svojem življenju vzel v svoj dom kot evangelist Janez, ga je ob velikem prehodu tudi Marija sprejela s Sinovim usmiljenjem in vzela v svoje naročje kot zvestega sina, ki se ji je zaupal.

Gospod Dinko, hvala za tvoje življenje, za tvoj duhovniški dar in potovanje. Naj te Gospod očisti vseh človeških grehov in pomanjkljivosti, da boš mogel čim prej zreti lepoto Jezusove in Marijine slave. Nam pa nakloni dar marijanske domačnosti, lepote in vere, da se bo zlasti več mladih odločilo za zakonsko življenje in za duhovne poklice. (Primož K.)

DINKO JE TAKOJ VZLJUBIL MEDŽUGORJE

Ko sem po svojem prvem romanju v Medžugorje oktobra 1982 prišel domov, sem takoj poklical prijatelja Dinka, ki je bil takrat kaplan v Tolminu. Ne vem, koliko časa sem mu pripovedoval svoja doživetja, spomnim se samo tega, da mi je mama rekla, da nama bo še »linija pregorela«. Dinko me je pozorno poslušal; moje pripovedovanje je moralo nanj narediti močan vtis, saj me je v naslednjem tednu še nekajkrat poklical, ker so ga zanimala razne podrobnosti. Hkrati pa mi je omenil, da bi šli skupaj na romanje. Tako smo že v začetku leta 1983 šli na romanje iz Tolmina, romarje pa smo »pobirali« vse do Vipave. Takrat je bilo vse novo in romarjev so bila sama ušesa.

V tistem letu smo šli še nekajkrat skupaj na pot, potem pa je začel Dinko sam pripravljati ta romanja. V Medžugorju sem ga seznanil s patri in z domačini, kasneje pa je on meni

pomagal pri spoznavanju Medžugorja – s teološkega vidika. Veliko dogodkov in lepih trenutkov je zabeležil s svojim fotoaparatom. S patrom Jozom Zovkom sta postala velika prijatelja, tako da mi je pater Jozo vedno naročal: »Pozdravi mi Dinka!«

Dinko je od vsega začetka vzljubil Medžugorje in Marijina sporočila in jih prevajal v slovenščino. Pazil je, da so bila vedno verodostojno prevedena. Zadnjikrat sva se po telefonu slišala 25. decembra, ko sem mu posredoval Marijino sporočilo. Nikoli si ne bi mislil, da je to najin zadnji pogovor. Skoraj štirideset let sem ga občudoval, kako je bil predan Mariji in koliko šikaniranj je prenesel, nemalokrat tudi od sobratov, ker se je boril za resnico Medžugorja. Verjamem, da ga je Jezus za vse to že nagradil in da ga je Marija sprejela med svoje apostole Medžugorja. Naj uživa večni mir in prosi za nas.

Kornelij

Dosegli so svoj cilj

MAKS KOZJEK (13. 9. 1939–20. 1. 2023)

Mnogi naši bralci ste gospoda Kozjeka poznali in morda celo romali z njim, saj je bil vnet zagovornik Medžugorja. Na Zasavski Sveti gori, kjer je deloval dolgo časa, je gostil tudi patra Joza Zovka. V zadnjih desetletjih je pogosto organiziral nočna romanja z avtobusom, tako da je potoval ponoči, bil naslednji dan v Medžugorju in se spet ponoči vračal v Slovenijo.

Ob njegovem odhodu v večnost se ga s hvaležnostjo spominjamo, priklicali pa si ga bomo v spomin tudi z nekaterimi mislimi, ki jih je povedal pred sedmimi leti v intervjuju za naše revijo. (Intervju je pripravil g. Klemen Krpan.)

Vsak, ki gre v Medžugorje le iz gole radovednosti, se bo nazaj vračal prazen, brez vsakih doživetij. Kdor pa roma tja s srcem, ker želi povečati svojo osebno vero, upanje in ljubezen, pa bo domov nesel polno dušo, kolikor bo zmožgal nositi.

Na račun zunanjih znamenj ni veliko spreobrnjenj, kajti človeka mora zadeti od znotraj, Božja milost ga mora zadeti v srce. Zame so bila zunanja znamenja le nagrada ...

Molitev je tako zelo pomembna, da si to težko predstavljamo. Z molitvijo zadržujemo delovanje hudega duha, da se ne more približati ne nam, ne naši okolici. Molitev je torej izjemnega pomena, vendar bi morali moliti veliko več, več ur na dan. Potem bi dosegli vse, kar bi želeli. Če bi slovenska Cerkev s škofi in duhovniki na začetku sprejela Medžugorje in ga živela, ne bi imeli toliko težav, kot smo jih imeli in kot jih imamo še sedaj ... Strinjam se, da ni mogoče moliti več ur na dan, vendar pa moremo vseskozi posvečevati vse trenutke dneva s kratko molitvijo s srcem, tako da izročamo dan Mariji. Vsako jutro, ko vstanem, je najprej na vrsti

posvetitev Marijinemu Brezmadežnemu Srcu. Mariji darujem vse, kar se bo tisti dan dogajalo. Naj mi ona to blagoslovi.

Spoved nas očiščuje. Pogosto lahko slišimo ljudi, ki rečejo, da nimajo pri spovedi kaj povedati. Kaj pa denimo greh, ki ga dnevno delamo vsi: premalo sem ljubil Boga in svojega bližnjega. Boga ne bomo nikoli ljubili dovolj. Zmeraj premalo. In tako lahko najlažje naredimo načrt, da se bomo poboljšali, da Ga bomo bolj ljubili.

Ko ljudje rečejo, da bi radi verovali, verjetno mislijo bolj na zunanja znamenja. Saj so nekoč tudi Judje vprašali Jezusa, kakšno znamenje bo naredil, da bodo verovali vanj, potem ko ga bodo videli. Do takrat je naredil že veliko čudežev, pa so še kar naprej spraševali in niso verovali. Sam Jezus je rekel, da temu rodu »ne bo dano znamenje razen znamenja preroka Jona. Kakor je bil namreč Jona v

trebuhu velike ribe tri dni in tri noči, tako bo tudi Sin človekov v osrčju zemlje tri dni in tri noči« (Mt 14,39–40).

Vera se mora začeti v srcu in od tam gre navzven. Videnje pa nikoli ni bilo pogoj za to, da bi kdo sprejel vero.

Nič se ne bojim umreti. Moramo pa biti žrtve, orodje. Vse za Božjo Mamico. Tako ji rečem zato, ker na Zasavski Sveti gori častimo Marijino rojstvo. Slovenci imamo ogromno Marijinih pesmi, toda o njenem rojstvu ne poznam nobene. O Jezusovem rojstvu jih je veliko, o Marijinem pa ne. Težko se tudi izrazim, morda se sliši celo neprimerno. Ne moremo Mariji reči denimo Marička ali kaj podobnega. Preprosto nimamo izraza, ki bi bil dostojen za majhno dete Marijo. Škoda!

Sam želim biti Marijin glasnik, Marijino orodje. Sem v njenih in Jezusovih rokah. Naj z menoj naredita, kot je Božja volja.

Razmišljanje

VSako SRCE NAJ POSTANE BETLEHEMSKI HLEVČEK

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
vidcu Jakovu 25. decembra 2022*

Tokrat bom razmišljala o sporočilu, **ki ga je prejel Jakov**. Marija je z Jezusom v naročju namreč rekla nekaj, česar ni rekla še nikoli: *»Prosim, da bi vsako srce postalo **betlehemeski hlevček**, v katerem se bo rodil moj Sin, in da bi vaša življenja postala luč Njegovega rojstva.«*

Kako postati betlehemeski hlevček? Betlehemeski hlevček je kraj, kjer **so živeli Jožef, Marija in Dete Jezus v izjemni ljubezni**. Zaradi tega satan ni mogel prodreti vanj. Satan ne prenaša resnične ljubezni, ker ga žge in muči, če jo vidi. Zato dela vse, da bi uničil ljubezen v družinah, v srcih in tudi našo ljubezen do Boga. Hlevček je bil zavarovan prostor, ne zaradi barikad, ograj, zidov – saj je

bilo vse odprto, hladno – temveč zaradi ljubezni. Hlevček je znamenje ponižnosti. To je kraj, kjer je Bog, ki ga ni še nihče videl, prišel na zemljo. Marija je bila prva, ki ga je videla, se ga dotikala, ga božala, ljubkovala, hranila. To je neizmerna skrivnost: da Bog zapusti sijaj nebes, se utelesi v telesu žene in se po devetih mesecih rodi v jasliah za živali. To je skrivnost ponižnosti, ki se najprej razkrije angelom, prek angelov pa tudi pastirjem.

Marija nam pravi: **postanite kot pastirčki**. Pastirčki so sprejeli sporočilo. V tistem času so bili pastirji neugledne osebe, a prav njih je Bog izbral, da jim je bila razodeta skrivnost, da je prišel Mesija in

Stvarnik. Poslušali so glas angelov, verjeli sporočilu. Počastili so Zveličarja in vsemu svetu povedali, kaj so videli, čeprav so jih zaradi tega preganjali.

Tako so se Marija, Jožef in Jezus v tej revščini pridružili najrevnejšim. Jasli so »norost« Boga Očeta, pa tudi povabilo za nas vse, da bi bili *tabernaklji navzočnosti (Večne luči)*. Zakaj jasli? Spomnim se, kako je neka verna vzgojiteljica otrokom v vrtcu pripovedovala zgodbo o noseči Mariji in Jožefu, ki sta iskala prenočišče, pa ga nista našla. Zato sta se zatekla v hlevček, v katerem je Marija rodila ob oslu in volu ter otroka položila v jasli. Nato je vprašala malčke, zakaj je Marija dete položila v jasli. Odgovoril je petletnik: »*To je zato, gospa, ker je vedel, da ga bodo použili.*« Petletnik je povedal, da bo Jezus postal hrana! Jezus je prišel, da bi postal evharistija med nami in da bi ga uživali. Ko zaužijemo hrano, se ta razporedi po vsem telesu. Ko prejmemo Jezusa v sveti hostiji, Njegova svetloba, mir, veselje, življenje prevzamejo vse naše telo, dušo in duha. **Postanemo betlehemski hlevček.**

Jožefa predstavljajo kot pridnega tesarja, kot plašnega, blagega, predvsem pa redkobesednega človeka. Ampak Jožefova tišina je bila dobra tišina. V njej je premišljeval Postavo, ki jo je ljubil in zelo dobro poznal. Molčal je, da s svojim govorjenjem ne bi prekinil pogovora z

Bogom v svojem srcu. Tako je bil zelo občutljiv za vzgibe Svetega Duha. Živel je pod pogledom nebeškega Očeta in se trudil ves čas poslušati Njegove besede. Bil je izjemno inteligenten, sposoben mož, a hkrati zelo ponižen, skromen in si ni mislil, da bi njegova beseda lahko bila pomembna. Bog pa mu je zaupal vodenje in zaščito svete Družine. Krušni oče je bil za Jezusa ikona nebeškega Očeta. Pri njem se je Jezus učil modrosti, Jožefova modrost pa je bil skladna z Božjo modrostjo. Marijina nosečnost je bila zanj preizkušnja, pravi šok. A po zaslugi njegove notranje drže se je njegovo srce razširilo, kot je to od njega pričakoval nebeški Oče. Sveta noč je prinesla veliko luč v Jožefovo srce. Uči pa tudi nas, da se v trenutkih puščave, teme ne smemo pustiti zbegati, ampak moramo vztrajati v zvestobi in veri, da Bog vse vodi in da je Njegov načrt popoln, tudi če smo mi negotovi in ničesar ne razumemo. Zato nas tudi Marija pogosto prosi, naj molimo, da bi Bog okrepil našo

vero in našo navezanost na Boga. Resnično si zaželim postati betlehemske jasli in tam srečati sveto Družino!

Devica Marija je bila brezmadežno spočeta in je brezmadežno spočela.

Ta brezmadežnost ji omogoča drugačno kakovost življenja, drugačno ljubezen in izjemno sočutje. Lahko bi njena brezmadežnost zasenčila vse ostalo. Ona pa ne želi zasenčiti lepote svojih otrok. Zaveda se, da ji je bilo od samega začetka prizaneseno z izvirnim grehom in grehom nasploh. Mala Terezija je to ponazorila takole: predstavljajte si deklico, ki gre po poti, se spotakne ob kamnu in pade. Ker se udari, priteče oče, jo vzame v naročje, jo tolaži in oskrbi poškodbe. Deklica ima očeta, ki tako lepo skrbi zanje, zelo rada. Druga deklica tudi hodi po poti, a pred seboj vidi očeta, kako kamen, ob katerem bi se ona spotaknila, umakne, da bi preprečil njen padec. Ta deklica je deležna še večje ljubezni. Marija je imela tako izkušnjo! **Ker je vedela, da je prejela to milost, da je Oče odstranil vse, ob čemer bi se spotaknila (padla v greh), je blizu vsem trdovratnim grešnikom.** Zaveda se, da bi lahko tudi ona padla, če Bog ne bi odstranil tistih »skal«. Zato ima prav poseben pogled na velike grešnike, na tiste, ki so izgubili Boga, na kriminalce. Sklanja se k njim z veliko nežnostjo in ljubeznijo. Vse vabi k spreobrnjenju.

S svojim materinskim pogledom, ki seže do zadnjega kotička (tako ga opisuje Jakov), nikogar ne obsoja, ne prezira, se iz nikogar ne norčuje. To je pogled, ki tolaži, opogumlja, pomirja. Marija je prejela veliko milosti. Če bomo postali betlehemiški hlevček, bomo tudi mi deležni zaklada, ki ga ima Marija. Če boste postali betlehemiški hlevček, bo otrok Jezus s svojo nedolžnostjo očistil vašo dušo, pregnal bo vsako zlo.

Satan se danes bolj kot kadarkoli prebora proti nedolžnosti in bi jo rad uničil. Otroci se npr. danes učijo stvari, ki niso primerne zanje, ki ubijajo njihovo nedolžnost.

Zaradi svojih grehov imamo včasih občutek krivde. Ta občutek prihaja od hudiča. Občutek krivde nima nič skupnega s kesanjem. Krivda povzroča strah pred Bogom. Otrok Jezus pa vse to ozdravi. Ko pridejo romarji sem, jim včasih rečem, da naj si, ko gredo k obhajilu in prejmejo Jezusa, zamislijo, **da je On otrok** in naj Mu govorijo tako, kot mama ali oče govori svojemu dojenčku.

Vse to pomeni postati mali betlehemiški hlevček: srečati vsako od teh oseb: Jezusa, Marijo in Jožefa. Vsi nam hočejo pomagati, da bi postali tisto, kar v resnici smo. V molitvi bomo našli v svetem Jožefu očeta, ki nas bo vodil, nas poučeval v Božji besedi, nas varoval. V Mariji bomo našli mamo, ki nas ljubi.

Marta Robin je prijatelju, ki se je

odločal, da bi šel v politiko (imel pa je osem otrok, najmlajši je bil komaj rojen), odsvetovala: *»Ne! Ker je najmlajši tako majhen, je potrebno ostati še najmanj deset let v družini.«* Prisotnost očeta daje otroku strukturo, njegova odsotnost pa povzroča rane. Prisotnost matere je pomembna zaradi njene materinske ljubezni, ki dobro dene in navaja otroka, da ima rad sam sebe takega, kot ga je Bog ustvaril. Družina je zelo pomembna. Zato je treba moliti, moliti, moliti, da bi postali betlehemiški hlevček v svojih družinah. Božji načrt za družino je namreč napaden in se ga hoče uničiti in preko tega celotno družbo.

»Otročiči, živite v nemiru in strahu.« Nemir prihaja od satana. Če smo kristjani in imamo v sebi Jezusa, je nemir premagan, prav tako tudi strah – tudi če trpimo, prejemamo udarce.

Če pa pestujemo nemir in živimo v strahu, se bomo slabo odločali. To nas bo vodilo na pot, na kateri bomo veliko trpeli. Ne smemo sprejemati odločitev iz strahu.

*»Zato, otročiči, danes, na ta milostni dan, prosite Jezusa, da okrepi vašo vero in postane **vladar** vaših življenj.«*

Ko Jezus postane vladar našega življenja, to pomeni, da smo popolnoma predani Njegovemu vodenju, Njegovi besedi, Njegovemu načrtu. Njegov načrt najdemo v molitvi! Vse je podrejeno Bogu: na zemlji, v nebesih in peklu. **Ne pozabite, da je tudi satan podrejen Bogu.** Janez Pavel II. je škofe vprašal, kaj je povzročilo atentat nanj na Trgu svetega Petra. Poslušal je njihove odgovore in na koncu rekel: *»To je satan. Nikoli ne pozabite, da je tudi satan podrejen Bogu.«* Celo satan je vključen v Božji načrt. Da bi se razodela Božja slava, da bi to vodilo k dobremu.

Če je Jezus vladar našega srca, smo predani Bogu. V tej predanosti se vse, kar se nam zgodi, dobro ali slabo, obrne v dobro. Rezultat trpljenja bo vedno pozitiven. Ko to vemo, nas ni več strah, nismo več nemirni, ker Bog prebiva v naših srcih in imamo neomajno zaupanje.

»... ker, otroci moji, samo z Jezusom v svojem življenju ne boste gledali nemira, temveč boste molili za mir in živeli v miru, in ne boste gledali strahu, temveč Jezusa, ki nas

osvobaja vseh strahov.»

Devica nas vabi, da spremenimo svoj pogled. Zrenje Jezusa je tisto, ki nas preobrazi, nam da ljubezen, pogum, vero in odstranjuje nemir. **Ne glejte nemira** je tudi povabilo, da opustimo uničujoče pogovore o zlu, slabem. Včasih srečamo koga, ki vidi vse, kar je narobe na svetu, vse napake drugih ..., pogovori s takim človekom vodijo v depresijo. S tem je treba napraviti konec! Ko boste gledali Jezusa kot svojega vladarja, Boga, odrešenika, prijatelja, ne boste več imeli želje gledati nemir. Vsakič, ko naštevamo vse slabo okoli sebe, pojemo hvalnico satanu. Ker se naštevajo njegova dela! In on vidi, da je uspel. Prenehajte torej gledati nemir.

Marija nas opozarja, naj molimo za mir, za shalom, za to, da damo svoje srce na razpolago Bogu, da ga v celoti prevzame. To je prava izbira. **Tako bo strah nadomeščen z osebo Jezusa Kristusa.** Postali bomo tabernakelj živega Boga, kjer bo vladal Jezus, **betlehanski hlevček**, v katerem se bo rodil Otrok. Od tega trenutka dalje bomo osvobojeni strahu, kajti Jezus je tisti, ki prežene strah.

*»Jaz sem vaša Mati in **neprestano** bdim nad vami in vas blagoslovljam s svojim materinskim blagoslovom.«*

Marija nima trenutkov odsotnosti ali raztresenosti. To, da **neprestano** bedi nad nami, je posebej pomembno za tiste, ki so že malodušni. Njeno Srce

neprestano išče, kako bi objelo naše srce in mu prineslo mir.

To zelo lepo sporočilo nas torej vabi k ponižnosti, k uboštvu srca v evangelijskem smislu, k temu, da bi sprejeli Jožefa kot očeta, zaščitnika in voditelja svete Družine; da bi v svoje srce sprejeli Marijo, njeno materinsko nežnost, čistost, njen blagoslov in vse zaklade, ki ji jih je dal Bog; da bi sprejeli otroka Jezusa v svoje srce. Tako bomo lahko že na zemlji v miru in veselju, ki ga želi Bog dati vsakemu od nas.

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir tekst in foto: <https://www.youtube.com/watch?v=dr3yWpFKgus>

v=dr3yWpFKgus

Foto tudi: Jelena Burazer

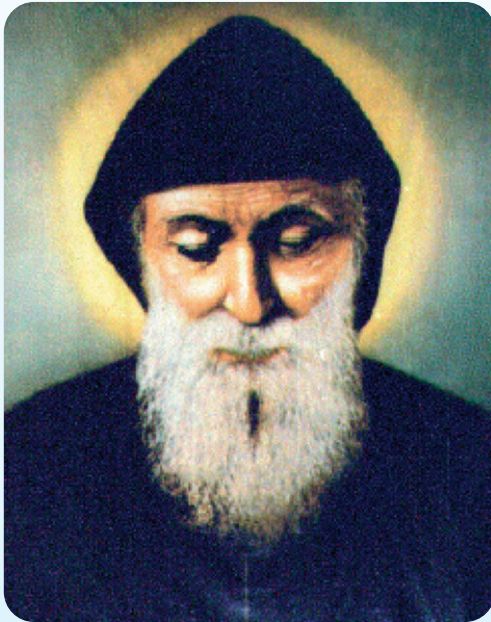

Foto: carmelitesenfantjesus.fr

Priporočamo

SVETI ŠARBEL PRIDE SAM

Zakaj smo se v Društvu prijateljev Medžugorja odločili za izdajo knjižice o sv. Šarbelu? Poiskal nas je.

V avgustu 2021 smo bili na romanju v Medžugorju. Nekaj se nas je oglasilo v kiosku blizu groba fra Slavka Barbarića in tam smo našli knjižico sv. Šarbela. Prijazna gospa nam je z veseljem pričevala o njem, nam dala tudi nekaj kapljic Šarbelovega olja, potem pa nam je ponudila knjižico o njem. Pri tem je opazila, da je ni v slovenščini, in nas povabila, da mi pripravimo prevod. Dala nam je hrvaški izvod, kupili pa smo tudi francoskega. Obljubili smo, da jo

bomo prevedli. Avtorica Mirjana Stanislava Vasilj – Zuccarini nam je podelila avtorske pravice.

Sedaj, ko je slovenska izdaja pripravljena, smo na spletni strani Aleteie našli pričevanje mlade Poljakinje, ki piše: "Slišala sem, da sv. Šarbel sam izbira osebe, ki jim želi pomagati. Tudi meni se zdi, da je sv. Šarbel sam prišel v moje življenje. Dolgujem mu marsikaj in zato bi rada povedala, kako mi je pomagal."

(Glej: <https://si.aleteia.org/2021/06/15/ponovno-rojstvo-in-novo-zivljenje-sveti-sarbel-me-je-osvobodil-tesnobe/>)

Youssef Antoun Makhoul ali sv. Šarbel, zavetnik družinske molitve, se je rodil 8. maja 1828 v siromašni hiši Antouna in Brigitte Makhoulfa v Bekaa kafri kot njun peti otrok, umrl pa leta 1898 v samostanu svetega Marona v Annanyi, Libanon. Težko življenje ga je izoblikovalo v izjemno ponižnega, asketskega duhovnika, ki je nadvse ljubil Devico Marijo. Že v času njegovega življenja se je zgodilo veliko čudežev. Danes se k njemu zatekajo ljudje različnih veroizpovedi, nemalo je čudežnih ozdravljenj. 5. decembra 1965 je bil razglašen za blaženega, 9. oktobra 1977 pa ga je

papež Pavel VI. razglasil za svetnika. Pobožnost k temu svetniku je priporočal tudi sv. Janez Pavel II.

Sv. Šarbel je bil član maronitskega reda, ki ima svoje korenine v izročilu asirskih menihov iz prvih stoletij krščanstva. *»Kristus je pot. Bodite trdni v Kristusu in vztrajajte na poti; ne pustite, da vas karkoli spelje z nje.«*

Brošurica Sveti Šarbel iz Libanona ima 24 strani s fotografijami in z devetdnevnic. Priporočeni dar (s poštino vred) je 5 €. Naročite jo lahko na telefon: 041 278 310 (ga.

Jana, od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30) ali na e-mail: narocniki@drustvo-mir.si.

Marta Ciraj

OBVESTILO – MOLITVENO SREČANJE PREKO SPLETA

V okviru Društva Mir Medžugorje začnemo z molitvenimi srečanji preko spleta. Srečanja bodo enkrat mesečno, na nedeljo po 25. v mesecu, in sicer zato, ker bo molitev povezana s premišljevanjem o zadnjem Marijinem sporočilu Mariji Pavlović Lunetti.

Premišljevanja bo pripravljala p. Mio Kekić. Po premišljevanju bomo zmolili še častitljivi del rožnega venca - po Marijinih namenih, Mariji v zahvalo pa še Litanije Matere Božje.

Prvo tako srečanje bo že v nedeljo, 26. februarja 2023, naslednje bo v nedeljo, 26. marca 2023, itn.

Srečanje bo odprto za vse. Kdor bi se želel pridružiti (nujno potreben je računalnik ali pametni telefon, s katerim se boste lahko povezali, in nekaj računalniškega znanja), naj pošlje svoj elektronski naslov na: narocniki@drustvo-mir.si, da mu bomo pred dogodkom lahko poslali povezavo (link) za pridružitve.

Skupne molitve se že veselimo. »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi« (Mt 18,20).

Društvo Mir Medžugorje

LIBERIJA PRIČAKOVANJE BOŽIČA Z MARIJINIMI OBROKI

Liberija je država ob obali Zahodne Afrike. Ima nekaj manj kot 5 milijonov prebivalcev, ki živijo na 111.369 km² površine. V 80. letih prejšnjega stoletja so zaradi državljanske vojne izgubili skoraj 8 % prebivalstva, še več jih je bilo razseljenih, liberijsko gospodarstvo pa se je zmanjšalo za 90 %. Mirovnemu sporazumu leta 2003 so sledile demokratične volitve leta 2005, na katerih je bila za predsednico izvoljena Ellen Johnson Sirleaf, ki se je zapisala v zgodovino kot prva ženska predsednica na afriški celini. Konflikti in **izbruh virusa ebola v letih 2013–2016** so močno prizadeli nacionalno infrastrukturo in osnovne socialne storitve, tako da je

leta 2015 83 % prebivalstva živel pod mednarodnim pragom revščine. Kljub tem hudim preizkušnjam pa je Liberija polna življenja, saj ima od leta 2006 najvišjo stopnjo rasti prebivalstva na svetu. Leta 2010 je bilo približno 43,5 % Liberijcev mlajših od 15 let. Marijini obroki so tam pričeli deliti hrano v šolah leta 2006. Danes prehranjujejo okoli 151.000 otrok. Zanimalo nas je, kako tam praznujejo Božič.

Leta 2022 je bil Božič na nedeljo in so ga v Liberiji praznovali na ponedeljek, 26. decembra, kot nacionalni praznik. Na vprašanje, kaj so tvoje dejavnosti za praznik Božiča, so odgovarjali nekateri učenci, ki prejemajo Marijine obroke.

Winner, 12 let, je povedal naslednje: »Upam v Božjo pomoč, da bom na Božič lahko z drugimi otroki delil nekatere stvari, kot so bonboni, piškoti, baloni, pokovka in igrače.«

Jamama, 12 let, je rekel: »Z našo družino bomo šli v cerkev in ves dan preživeli tam. Smo namreč gostitelji božičnega druženja za otroke. Naš duhovnik nas je obvestil, da naj prinesemo darila. Doma pa bo moja mama pripravila solato iz makaronov. Po tradiciji, ki jo gojimo že leta, to hrano delimo tudi s svojimi sosedi. Oni pa delijo svojo z nami. Zelo lepo je, ko si ljudje izmenjujejo hrano, npr. mi pripravimo solato, najbližji sosedje pa juho z rižem. Ko torej sosedom pošljemo solato, morda dobimo riž in fižol ali pa zelenjavno juho iz

Društvo prijateljev Medžugorja –
MIR Slovenija
Črnetova 20, 1000 Ljubljana
SWIFT: HDELSI22
IBAN: SI56 6100 0002 0668 137
SKLIC: SI00 19832002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

kasavinih (manjokinih) listov.«

Na vprašanje, kaj ve o Božiču, je odgovoril: »Vem, da je to dan, ko se je rodil Jezus Kristus, Odrešenik sveta. Rodila ga je Devica, ki ji je bilo ime Marija. Danes se po Njegovi milosti prehranjujem z Marijinimi obroki.«

Dragi prijatelji, v letu 2022 ste darovali 67.850 € sredstev, kar pomeni, da smo lahko pomagali 3707 otrokom po svetu. Marija je vesela vašega dejanja ljubezni. Hvala vam.

Zaradi številnih podražitev, ki smo jim priča tudi pri nas (višje cena energentov, gnojil, žit ...), je posledično dražja tudi hrana. Zaradi tega so bili voditelji Marijinih obrokov primorani določiti **nov znesek za celoletno prehrano enega otroka v šoli, ki je odslej 22 €**. Po 33 mesecih je to prvo povišanje zneska. Ne glede na to pa Marijini obroki letos že prehranjujejo več otrok kot preteklo leto, in sicer 2,429.182 v 18 državah.

Pripravila: Marta Ciraj
Foto vir: www.marysmeals.org

ROMANJA

Od 10. do 12. marca. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 12. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 17. do 19. marca, za letno videnje Mirjane. Odhod v petek zgodaj zjutraj iz Medvod (cca ob 4.00), Ljubljane-Rudnika (4.30), Grosuplja (4.45), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Naš skupni namen romanja: za Slovence, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Z nami bo duhovnik jezuit p. Mio Kekić. Informacije in prijave na e-naslov romanje.medzugorje@gmail.com ali po 17. uri na telefon 041 /487-210, Tanja.

Od 24. do 26. marca. Odhod iz Ljubljane ob 7.00 zjutraj, nato vožnja mimo Grosuplja, Žužemberka, Vinice. Vrnitev 26. marca v poznih večernih urah. Romanje bo potekalo v globoki zbranosti, kot duhovne vaje pred veliko nočjo. Premišljevali bomo, kako sprejeti križ. Vse dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 24. do 26. marca. Odhod iz Ljubljane ob 14.00, iz Ajdovščine ob 15.00, iz Postojne ob 15.30, iz Ilirske Bistrice ob 16.00. Vrnitev v nedeljo zvečer. Vse informacije in prijave: Manuela 040 324 268.

Od 24. do 26. marca, za Gospodovo oznanjenje. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 14. do 16. aprila, pred nedeljo Božjega usmiljenja. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 16. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 27. do 30. aprila. Odhod ob 4.30 zjutraj iz Begunj, nato preko Radovljice, Kranja, Ljubljane (Dolgi most na Viču) in Žužemberka do Vinice ter naprej v Medžugorje, kamor prispemo v popoldanskih urah. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi na: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

Od 27. do 30. aprila, za župnije Žalec, Gotovlje in Griže. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 5. do 9. maja, primorsko romanje, tudi za zamejske Slovence. Odhod iz Nove Gorice ob 6.00, iz Kozine ob 7.00, povratek 9. maja ob 19.30 v Kozino, ob 20.30 v Novo Gorico. Prijave in informacije: Marco 0039-380-4355010.

Od 12. do 14. maja. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 13. do 15. maja, hitro primorsko romanje v Medžugorje. Odhod: Nova Gorica, avtobusna postaja (5.00), Rožna Dolina, postaja nasproti Lidla (5.30), nato sprejemanje romarjev po vsej Vipavski dolini, v Postojni in Kozini. Vrnitev 15. maja zjutraj. Informacije in prijave (do 13. aprila 2023): Marjan 0039-339-2985233.

Od 19. do 22. maja, primorsko romanje v Medžugorje. Odhod: Nova Gorica, avtobusna postaja (5.00), Rožna Dolina, postaja nasproti Lidla (5.30), nato sprejemanje romarjev po vsej Vipavski dolini, v Postojni in Kozini. Vrnitev 22. maja zjutraj. Informacije in prijave (do 19. aprila 2023): Marjan 0039-339-2985233.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle.

Oblikovanje: Herman Kocjančič, Mirko Budimir.

Tisk: PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@drustvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. maj 1999: »Dragi otroci! Tudi danes vas kličem, da se spreobrnate in bolj verujete v Boga. Otročiči, iščete mir in molite na različne načine, a niste še dali svojega srca Bogu, da ga On napolni s svojo ljubeznijo. Glejte, zato sem z vami, da vas poučim in približam Božji ljubezni. Če Boga ljubite nad vse, vam bo lahko moliti in odpreti Mu srce. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Foto: Dani

Dar za revijo: 2€